

imødegaa de Indvendinger, som den højtærede Minister rejste mod det Forslag, som flere Partier have tilladt sig at føre frem.

For det første sagde den højtærede Minister, at dette Forslag havde forbavset ham, det var kommet bag paa ham, tror jeg, Ministeren sagde, han havde slet ikke kendt noget som helst til det. Jeg maa overfor dette indvende, at Tanken om at fremsætte dette Forslag har været til Konference med den højtærede Minister i Finansudvalget paa akkurat samme Maade som Tanken om at fremsætte andre Forslag. Der har aldeles intet ekstraordinært været i Fremgangsmaaden. Ministeren er bleven gjort bekendt med, at man ønskede denne Sag fremmet, har haft Lejlighed til at udtale sig desangaaende i Finansudvalget og har afvist Tanken i dens Helhed. Hvis der i den Maade, hvorpaa Ideen senere er bleven udformet til et Ændringsforslag, havde været noget, som kunde give Anledning til fornyet Konference og fornyet Overvejelse sammen med den højtærede Minister, havde det været Finansudvalgets Ledelses Sag, dels Ordførerens, dels — og maaske i første Række — Finansudvalgets Formands Sag at sørge for, at en saadan fornyet Konference havde fundet Sted. Hvis den Bebrejdelse, den højtærede Minister her har fremsat, var begrundet, vilde den ramme Finansudvalgets Formand og Ordføreren for det foreliggende Budget, men jeg mener, at Bebrejdelsen aldeles ikke er begrundet. Ministeren har været bekendt med, at denne Sag vilde blive ført frem, og har haft al Lejlighed til at deltage i Overvejelserne af selve Tanken i Finansudvalget, og han kunde have sluttet sig til den og været med til at arbejde paa Ideens nærmere Udførelse. Nogen Bebrejdelse kan i alt Fald ikke rettes mod Forslagsstillerne.

Dernæst sagde den højtærede Minister, at Forslaget manglede en nødvendig Begrænsning, thi saaledes som det var forment, burde man give Lønningstillæg selv til Lærere, som havde en ret betydelig Lønning. Vi mene — og deri have vi sikkert Ret —, at den nødvendige Begrænsning er truffen derved, at vedkommende Kommune skal skønne, at det er nødvendigt, at den og den Lærer faar et Dyrctidstillæg. Deri ligger sikkert en Begrænsning, som er fuldkommen holdbar, og som vi med Tillid og Fortrøstning stole paa vil medføre, at i intet Tilfælde vil dette Dyrctidstillæg blive misbrugt til at give Lærere, som ikke trænge dertil, et saadant Tillæg.

Kommunerne, som skulle betale Halvdelen deraf, ville sikkert med Omhu paase, at ingen Lærer faar Dyrctidstillæg, som ikke har Brug derfor.

Endvidere rejste den højtærede Minister en Indvending, støttet paa, at naar man, saaledes som den højtærede Minister fantaserede sig til, gav Folkeskolelærere, som allerede i Forvejen havde en ret betydelig Løn, Dyrctidstillæg, var det urimeligt ikke ogsaa at give den lærde Skoles Lærere Dyrctidstillæg. For det første er det en fuldkommen uholdbar Fantasi, at man fra Kommunernes Side skulde skride til at give Dyrctidstillæg til Lærere, som i Forvejen havde en saa rundelig Lønning, som den højtærede Minister her udtalte, men desuden kan man ikke lade være at give de kommunale Folkeskolelærere et Dyrctidstillæg, fordi de lærde Skolars Lærere ikke faa det med det samme. Paa den Maade kan man altid hefte noget paa en god Sag, saaledes at man kommer til det bekendte Resultat, at med det bedre slaar man det gode ihjel, men det er en daarlig Argumentation.

Endelig sagde den højtærede Minister og gentog det flere Gange, at det var en væsentlig Indvending mod det foreliggende Forslags Affattelse, at det kun gav Dyrctidstillæg til Lærere, men ikke til Lærerinder. Det opholdt den højtærede Minister sig længe ved og mente aabenbart her at have fundet et særdeles godt Angrebepunkt overfor det foreliggende Forslag. Men det er dog muligvis ganske forkert. Jeg skal først indskyde den Bemærkning, at hvis denne Indvending var rigtig, kunde den højtærede Minister have stillet et Underændringsforslag, som rettede denne Fejl. Men denne Fejl eksisterer for øvrigt ikke. Det er almindelig Sprogbrug i Love, at man undlader at nævne baade Mænd og Kvinder ved Siden af hinanden, fordi man derved i mange Tilfælde vilde blive for vidtløftig, og det er en Sprogbrug, som man i det foreliggende Tilfælde ogsaa paa det snævre Omraade, som dette Forslag angaar, kan finde Eksempel paa. I Skoleloven — som vi almindelig kalde den — af 29. Marts 1904 § 19 er der Bestemmelser om, i hvilke Tilfælde en Lærer og Lærerinde kunne afskediges. Der staar saaledes i Paragraffen: „Naar en Lærer har fyldt 70 Aar, er han berettiget til at kræve sin Afsked med Pension efter Loven. Gør han ikke Brug af denne Ret, kan Kommunalbestyrelsen kræve ham afskediget, i hvilket Tilfælde der ligeledes